

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 25. července 2018 v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Žandy a soudců JUDr. Pavla Peláka a JUDr. Petra Vaněčka, Ph. D., o odvolání obžalovaného **XXX**, narozeného dne **XXX**, státního příslušníka **XXX**, nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve **VXXX** a obžalovaného **XXX**, narozeného **XXX**, státního příslušníka **XXX**, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 17. října 2017, č. j. 20 T 31/2016 - 428,

takto:

*Z podnětu odvolání obou obžalovaných se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušuje ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody týkajícím se obžalovaného **XXX** a v celém výroku o trestu týkajícím se obžalovaného **XXX** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje tak, že se obžalovaný **XXX** pro výkon uloženého trestu odnětí svobody podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou a obžalovanému **XXX** se za zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a přečin obrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal výrok o vině v napadeném rozsudku nezměněn, ukládá podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody na tři (3) roky.***

*Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmínečně odkládá na zkušební dobu pěti (5) roků.***

*Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 48 odst. 4 písm. i) tr. zákoníku se **obžalovanému ukládá přiměřená povinnost** ve zkušební době dle svých sil nabravit škodu, kterou trestnými činy způsobil.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Josková.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v **zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou (2) roků.**

Podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému dále **ukládá trest vyhoštění** z území České republiky **na dobu čtyř (4) roků.**

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli oba obžalovaní ad I) uznáni vinnými zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Obžalovaný XXX (dále jen obžalovaný XXX) byl dále ad II) uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.
2. Obžalovanému XXX byl za uvedené trestné činy uložen okresním soudem úhrnný trest odnětí svobody na dva roky a osm měsíců uložený podle trestní sazby § 185 odst. 2 tr. zákoníku se zařazením do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dále mu byl uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou roků a trest vyhoštění z území České republiky na dobu čtyř roků.
3. Obžalovanému XXX (dále jen obžalovaný XXX) byl okresním soudem za výše uvedený trestný čin a za sbíhající se pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečnin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 3 T 218/2016 – 417 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 22. 8. 2017, č. j. 13 To 266/2017 - 474, uložen podle trestní sazby § 145 odst. 1 tr. zákoníku souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi roků, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovanému byl dále uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu sedmi roků. Ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku došlo ke zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 3 T 218/2016 – 417 a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 22. 8. 2017, č. j. 13 To 266/2017 - 474, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
4. Obžalovanému XXX byla uložena povinnost podle § 228 odst. 1 tr. řádu zaplatit na náhradě škody poškozené České kanceláři pojistitelů částku 9 620 Kč.
5. Poškozené XXX, společnost Stavona Pardubice, s. r. o. a XXX byly odkázány se svými nároky na občanskoprávní řízení podle § 229 odst. 1 tr. řádu.
6. Podle skutkových zjištění okresního soudu se uvedených trestných činů dopustili obžalovaní tím, že
7. obžalovaný XXX a obžalovaný XXX společně poté, co dne 10. 10. 2015 v době okolo 04.15 hod. v ulici XXX, kterou projížděli v motorovém vozidle tov. zn. XXX, RZ: XXX, jež řídil obžalovaný XXX, zastavili stopující XXX a XXX, které k nim do vozidla nastoupily, neboť se domnívaly, že je odvezou na nádraží Českých drah v Pardubicích, namísto toho zajeli na vedlejší silnici do lesa u obce Sezemice, kde XXX z vozidla vystoupila, obžalovaný XXX vystoupil hned po ní a zeptal se jí, jestli s ním chce mít sex, a když XXX odmítla, nasedl zpět do vozidla a z uvedeného místa odjeli, přičemž XXX ve vozidle v té době ještě dobrovolně setrvala, na následnou žádost XXX, aby s vozidlem zastavili a nechali ji vystoupit, nereagovali, proto XXX vytáhla svůj mobilní telefon a sdělila jim, že někomu zavolá, s tím, že si vymyslela, že má matku

na policii, avšak jeden z obžalovaných jí mobilní telefon vzal, a pokračovali v jízdě kolem ubytovny XXX, odbočili k obci Spoje a zastavili na lesní cestě, kde se XXX pokusila z vozidla vystoupit, avšak jeden z obžalovaných jí zabránil ve vystoupení z vozidla, a pokusila se i o útěk, ale byla minimálně jedním z obžalovaných zatažena zpátky do vozidla, XXX bylo ústně slíbeno, že když se obžalovaným poddá, obžalování ji nechají být, a následně přes pláč a křik XXX, ať ji nechají být, na ní nejprve obžalovaný XXX, jehož se poškozená ještě snažila od sebe odstrčit, a následně obžalovaný XXX, jemuž se poškozená ze strachu z újmy na zdraví a z obavy o život již nebránila, vykonali soulož penisem do pochvy, a

8. obžalovaný XXX sám dne 29. 11. 2015 v době kolem 02.05 hod. na pozemní komunikaci č. I/2 z Přelouče do Pardubic po předchozím vědomém požití přesně nezjištěného množství alkoholických nápojů řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. XXX, RZ: XXX, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, v důsledku ovlivnění alkoholem nebyl schopen motorové vozidlo bezpečně ovládat, u km 77,077 zmíněné pozemní komunikace v obci Valy po projetí pravotočivé zatáčky na počátku klesání z důvodu nepřiměřené rychlosti ztratil kontrolu nad řízením vozidla, uvedl vozidlo do smyku a na rovném úseku komunikace za železničním přejezdem v levotočivém přetáčivém smyku nekontrolovaně vyjel s vozidlem vlevo mimo komunikaci, kde se vozidlo po kontaktu s obrubníkem převrátilo a v následné rotaci narazilo do obvodové zdi domu č. p. XXX, o kterou se zastavilo a spadlo přes bok zpět na kola, následkem čehož utrpěli spolujezdci XXX, nar. XXX, těžké poranění obou dolních končetin s předpokládanou délkou léčení 6 měsíců, XXX, nar. XXX, méně závažné poranění břicha a ledvin bez podstatného omezení na běžném způsobu života, a XXX, nar. XXX, méně závažné poranění hlavy a hrudníku bez podstatného omezení na běžném způsobu života a po převozu do Pardubické krajské nemocnice byly u obžalovaného provedeny opakované dechové zkoušky, a to v 03.56 hod. s výsledkem 1,79 ‰ alkoholu v dechu a v 04.02 hod. s výsledkem 1,60 ‰ alkoholu v dechu, přičemž obžalovanému byla současně v 03.30 hod. odebrána krev, v níž byla metodou plynové chromatografie zjištěna hladina alkoholu 1,39 g/kg.
9. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání oba obžalování, kteří jej napadli ve výrocích o vině i trestu.
10. Obžalovaný XXX namítá ve svém rozsáhlém odvolání celou řadu námitek týkajících se především skutkových zjištění okresního soudu, přičemž dochází k závěru o celkovém nesprávném způsobu vyhodnocení důkazů okresním soudem.
11. Obžalovaný XXX považuje za jediný usvědčující důkaz vůči jeho osobě výpověď poškozené XXX, kterou však považuje za absolutně nevěrohodnou, což opírá o rozpory v její výpovědi, které konkretizuje na straně 3. svého odvolání v bodě a). S tím souvisí i závěr obžalovaného o absenci důkazu, který by objasňoval věrohodnost této svědkyně, přičemž za standard považuje opatření znaleckého posudku z oboru psychologie. V bodě b) pak obžalovaný popisuje další rozpory, resp. nelogická tvrzení poškozené týkající se svlékání, neexistence jejího poranění a otázky možnosti telefonické komunikace poškozené a odebrání jejího telefonu obžalovanými. V bodě c) obžalovaný konstatuje značné rozpory ve výpovědích dalších svědků, které se mají především týkat existence osoby „pána na kole“ a složení posádky vozidla, které jelo pro poškozenou na místo.
12. Obžalovaný dále poukazuje na věrohodnost své vlastní výpovědi a výpovědi druhého obžalovaného, přičemž obhájí některé jejich rozpory či nejasnosti. Pokud jde o právní otázky, obžalovaný především namítá, že nebylo prokázáno bránění poškozené ve vystoupení z vozidla či její zatažení zpět do vozidla, jakož i možnost dovozovat jakékoliv obavy poškozené o zdraví či život.
13. Obžalovaný nabízí vysvětlení nepravdivé výpovědi poškozené v tom smyslu, že mohla být rozzlobená z toho, že jí obžalování ujeli, nebo mohla mít obavy z toho, co si o ní řeknou její kamarádi.

14. Obžalovaný závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání, nebo aby krajský soud po čtení protokolů z hlavního líčení (zřejmě myšleno po novém provedení důkazů jejich čtením u veřejného zasedání v rozsahu provedených důkazů u hlavního líčení) obžalovaného zprostil obžaloby. Obžalovaný sám nad rámec závěrů svého obhájce ještě poznamenal, že i uložený trest se jeví jako příliš vysoký, neboť v prvním případě se jednalo toliko o pokus trestného činu a již uložený pětiletý trest je velmi vysoký v porovnání s jinými obdobnými případy.
15. Obžalovaný XXX se též neztotožňuje s tím, jak okresní soud hodnotil provedené důkazy. Má za to, že okresní soud nepřiměřeně bagatelizuje rozpory ve výpovědi poškozené a dalších svědků. Poukazuje na skutečnost, že poškozená v noci nastoupila do vozidla k cizím mužům a svědkyně XXX nevolala policii. Podle názoru obžalovaného je nejasné, s kým měla poškozená souložit, přičemž ohledně role obžalovaného XXX okresní soud v podstatě spekuluje. Pokud jde o konkrétní námitky týkající se rozporů ve výpovědích, obžalovaný XXX se v podstatě ztotožňuje s námitkami, které učinil obžalovaný XXX.
16. V případě výroku o vině, kterým byl obžalovaný XXX uznán vinným sám, zde obžalovaný dává k úvaze, zda zásah do řízení paní XXX neměl zásadní význam na vznik dopravní nehody, s čímž souvisí i otázka právní kvalifikace. Obžalovaný se domnívá, že by měl být uznán vinným pouze podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku.
17. Jako přílehlavý trest považuje trest podmíněně odložený, kdy poukazuje též na skutečnost, že je zaměstnaný a může na svobodě uhradit poškozeným způsobenou škodu.
18. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.
19. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.
20. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
21. Protože nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumal odvolací soud podle § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly podanými odvoláními dotčeny, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:
22. Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto důkazy zhodnotil přiměřeně odůvodněným způsobem.
23. O skutkovém stavu věci, jak byl zjištěn a popsán ve výroku napadeného rozsudku, nejsou ani podle přesvědčení krajského soudu důvodné pochybnosti. V odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud v intencích § 125 tr. řádu vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů,

jak se vypořádal s obhajobou obžalované, a s jeho skutkovými závěry se odvolací soud ztotožňuje, neboť jsou logické a přesvědčivé.

24. K odvolání obžalovaných je třeba předem uvést, že odvolací soud je zásadně vázán hodnocením důkazů provedených soudem I. stupně. Odchýlit se od tohoto hodnocení a skutkového stavu věci obsaženého v napadeném rozsudku by mohl pouze za podmínek stanovených zákonem. Do hodnocení důkazů okresním soudem by mohl zasáhnout jen v případě, že by vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo by neúplné, nebo nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro stanovení skutkových zjištění. K takovým pochybením však v dané věci nedošlo. Hodnocení okresního soud je logické, přičemž argumenty okresního soudu vytváří logický argumentační celek, který hodnotí též souvislosti jednotlivých důkazů. Z uceleného hodnocení důkazů okresním soudem lze potom kvitovat především logické zhodnocení výpovědí všech svědků, kdy okresní soud nepřehlédl některé odlišnosti a ve svém odůvodnění se jimi pečlivě zabýval, kdy jim věnoval zpravidla samostatné odstavce svého odůvodnění. Řada námitek obžalovaných se tak dotýká otázek, které již okresní soud logickým způsobem vyřešil. Na přesvědčivé odůvodnění okresního soudu lze beze zbytku odkázat a k odvolání obžalovaných doplnit následující.
25. Obhajoba týkající se dobrovolného sexu je obhajobou logickou a obvyklou v případech, kdy nejsou prokázány známky násilí a kdy poškozená osoba u daného typu trestné činnosti svou naivitou či jiným způsobem přispěla k možnosti pachatele takový trestný čin spáchat. Poškozená v nočních hodinách poměrně aktivním způsobem ve městě stopuje vozidlo, aby ji cizí osoby odvezly na nádraží, aniž by věděla, zda například aspoň jedou tímž směrem a za situace, kdy je dostupná dopravní obsluha, například vozidly taxislužby. Nabízející se motivací řidiče stopovaného vozidla, se kterou musela zřejmě poškozená počítat, když stopovala je, že ji bude někdo ochoten odvézt proto, že je mladé pohledné děvče. Značnou roli zde musel hrát i alkohol, ať již pro rozhodnutí poškozené pro takové počínání, tak i pro projevy jejího stavu navenek.
26. Obecně je možné říci, že kladení si akademických otázek ve vztahu k počínání poškozené a její kamarádky, taktéž i k ostatním jejím kamarádům s ohledem na jejich věk, požívání alkoholu, způsob života a časový odstup, nemůže být ve většině případů zcela přiléhavé, byť svojí logičností tyto otázky mají. Šlo by zřejmě vymyslet řadu logických argumentů k otázkám použití mobilního telefonu, otáčení vozidla v lese, přítomnosti osob ve vozidle, které jelo pro poškozenou a dalším, které by dávaly celkem rozumná vysvětlení týkající se těch či oněch stanovisek. Zabřednout do těchto detailů však podle názoru krajského soudu není zcela nezbytné, byť lze okresní soud pochválit za mimořádnou pečlivost, s jakou rozebíral jednotlivé odlišnosti výpovědí.
27. Časovému odstup, požití alkoholu a významu, jaký některým okolnostem přikládaly různé osoby, lze obecně přiznat důvod určitých odlišností ve výpovědích. Odsuzující rozsudek má však pevné základy na usvědčující výpovědi poškozené, která na ní setrvala i v řízení před soudem. Její výpověď není jediným usvědčujícím důkazem, ale pouze jediným přímým důkazem, kdy je zde celá řada nepřímých důkazů, především výpověď svědkyně XXX, která podle názoru krajského soudu dává realistický náhled na situaci daného večera, kdy se nijak nesnaží o to, aby bylo na poškozenou nahlíženo v lepším světle. Tato svědkyně jednoznačně potvrzuje, že obžalovaní svévolně a záměrně nerespektovali požadavek na odvoz na nádraží, kdy od začátku směřovali jiným směrem, byť je zřejmé, že dívkám v tomto ohledu dobře rozuměli. Je z této výpovědi patrné i to, že hlavní aktivitu lze přičítat obžalovanému XXX, který řídil vozidlo a byl aktivní i v rozhovorech. Nabízí se i logické vysvětlení, že obžalovaní šli cestou nejmenšího odporu, když umožnili vystoupit svědkyni XXX, která si počínala nekompromisně a bylo možné předpokládat, že opilá poškozená bude méně problematickým objektem jejich zájmu, který dávali zjevně najevo tím, kam s vozidlem směřovali. Jak vyplývá z následného počínání obžalovaných, rozhodli se pro pohlavní styk s poškozenou XXX, ať již bude souhlasit či nikoliv.
28. Oproti tomu je zde nelogická varianta obžalovaných, že by poškozená byla ochotna mít s nimi oběma sex na odlehlém místě v lese v podmínkách kabiny vozidla, přestože původně chtěla jen

odvézt na nádraží, brala je jako cizí osoby, které si za tímto účelem stopnula, přičemž po takto přátelském aktu by se chtěla projít na nádraží pěšky ze zcela neznámého místa mimo obydlenu oblast města. V tomto ohledu ještě připojí krajský soud doplňující argumenty do úvah jednotlivých stran ve vztahu k odjezdu obžalovaných z místa. Pokud by se jednalo o náhlé vzplanutí poškozené k obžalovanému XXX spojenému s ochotou sexuálně uspokojit i jeho kamaráda, pak by zřejmě nebylo důvodu opouštět vozidlo a vzdalovat se od něj a ani „otáčet“ vozidlo na 50 metrech dříve, než všechny takto sblížené osoby znovu nasednou do vozidla. Argumenty obžalovaných jsou v tomto ohledu až absurdní, přičemž jim nahrává skutečnost, že poškozená neměla zranění a významně se nebránila, aby způsobila zranění pachatelům, což s ohledem na násilné sklony obžalovaného XXX, bylo pro ni správným rozhodnutím. Obdobně absurdní je i vysvětlení obžalovaného XXX, že se poškozené ptal, zda rozumí anglicky za situace, kdy se střídal s obžalovaným XX v souložení a ona mu odpovídala kýváním, že „ne“. Logicky, co jediné jej mohlo v danou chvíli zajímat by bylo, jestli chce mít s ním sex a jediné, co logicky mohlo znamenat její kývání, bylo, že nechce.

29. Je logické, že vyslovené výhrůžky či fyzické násilí nemuselo být příliš zásadní, neboť celá situace byla umocněna tím, že poškozená se ocitla sama se dvěma muži v noci na odlehlém místě, dá se říci zcela v jejich moci. Obžalovaní si počínali poměrně nekompromisně a bylo zjevné, že udělají, co chtějí. Za těchto okolností bylo na místě mít obavy i z toho, že obžalovaní ji vyzývali, ať se poddá, neboť bylo zjevné, že využívají situace a své fyzické převahy. Pokud se poškozená bála toho, že ji zabijí a zakopou v lese, nelze v tom spatřovat obavu nedůvodnou. Strach v poškozené svým razantním počínáním obžalovaní vzbuzovali záměrně a jejich počínání je objektivně vzbuzovalo, s čímž museli být srozuměni.
30. Výpověď poškozené, svědkyně XXX a ani dalších osob nejeví známky dohody. Svědci popisují události ze svého pohledu, nebo jak si je oni pamatují. Není podstatné, kdo vozidlo řídil, ani zda byla přítomna XXX, byť je pravděpodobné, že byla ve vozidle a toto vozidlo řídil svědek XXX. Ze všech výpovědí je patrné, že tato cesta se uskutečnila, poškozená byla silně rozrušená a se svým zážitkem se světila. Došlo k tomu, krátce po té, kdy ji obžalovaní zanechali samotnou v lese, k čemuž by zřejmě nedošlo, pokud by si poškozená sex s nimi užívala, jak se snažili obžalovaní účelově přesvědčit soud. Pokud by se poškozená měla stydět za dobrovolný sex s cizími muži, pak by stačilo odjet domů a o celé záležitosti pomlčet.
31. Okresní soud pečlivě řešil celou řadu námitek obžalovaného XXX týkajících se především výpovědi poškozené XXX, na což se krajský soud odkazuje. Jedná se o námitky pod bodem a) i b) jeho odvolání. V této souvislosti je třeba říci, že není v žádném případě standardem přibrání znalce z oboru psychologie k otázce věrohodnosti, jak je tomu například v případech dlouhodobého domácího násilí, které nebylo patrné navenek a odehrávalo se za zavřenými dveřmi domova. Jedná se pouze o spekulativní návrh, kdy není žádná indicie, která by vzbuzovala pochybnosti o věrohodnosti poškozené z psychologického hlediska. Poškozená obžalované neznala, neměla zájem jim uškodit a ani ho nijak neprojevovala obsahem své výpovědi. Okresní soud navíc porovnával logickou verzi poškozené s verzí obžalovaných, která byla z výše uvedených důvodů velmi nepravděpodobná. Obdobně lze říci i k dalším osobám, že nejeví známky nevěrohodnosti. Není pravdou, že by cokoliv kategoricky popírali, co jiný tvrdí. Svědci něco nevědí, neviděli, nevybavují si, ale v žádném případě nepopírají určité skutečnosti, jak tvrdí obhajoba obžalovaného XXX.
32. Většina dílčích argumentů obhajoby není významná, resp. není vylučující pro závěry o vině. Týká se to například otázky funkčnosti centrálního zamykání vozidla obžalovaných, kdy se svědek XXX jen domníval, že v té době nebylo opraveno; mobilní telefon poškozené jí mohli vypnout samotní obžalovaní; svědkyně XXX nevolala policii, protože situace ve vozidle nebyla ještě dramatická v době, kdy tam tato svědkyně byla a tato svědkyně považovala za dostatečné ze svého hlediska oznámit věc kamarádům poškozené atd. Okresní soud tyto i další námitky obhajoby přesvědčivě odmítl.

33. V podstatě jedinou námitkou do viny v bodě II) bylo, zda dopravní nehodu nezpůsobila svědkyně XXX. Z pasáží výpovědi obžalovaného XXX i svědkyně XXX je však zcela zjevné, že nikoliv. Obžalovaný sám připustil ztrátu kontroly nad vozidlem pod vlivem alkoholu, na což navazuje svědectví svědkyně XXX, že chytila volant v době, kdy viděla, že obžalovaný již nemá kontrolu nad vozidlem.
34. Z výše uvedených důvodů proto krajský soud považuje všechny námitky obžalovaných ve vztahu k výroku o vině za nedůvodné.
35. Přílehavě dovodil okresní soud trestní odpovědnost obžalovaných výše uvedenými trestnými činy, přičemž se na závěry okresního soudu týkající se právní kvalifikace krajský soud odkazuje. Okresní soud věnoval mimořádnou pozornost především hodnocení právní kvalifikace skutku pod bodem I), kdy provedl rozsáhlé úvahy i za použití odkazů na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu ČR. Jedná se pasáže odůvodnění na stranách 16 až 20 napadeného rozhodnutí, s nimiž se krajský soud zcela ztotožňuje a vyzdvihuje přesnost, se kterou okresní soud odůvodnil podřazení jednání obžalovaného XXX pod danou právní kvalifikaci, resp. jeho srozumění se vzájemnou kooperací s obžalovaným XXX, jehož počínání bylo zásadnější a významnější, avšak počínání obžalovaného XXX bylo s tímto souladné a navazující. Krajský soud by doplnil, že pro oběť tohoto trestného činu je ještě více ponižující, pokud zásah do její intimní oblasti je spáchán dvěma osobami v podstatě v nepřetržitém sledu, kdy je její ponižení tímto umocněno. Okresní soud nepochybil, pokud uznal obžalované vinnými uvedenými trestnými činy, neboť provedeným dokazováním bylo prokázáno, že svým jednáním po subjektivní i objektivní stránce znaky skutkových podstat těchto trestných činů naplnili. Míra společenské škodlivosti (srov. § 12 odst. 2 tr. zákoníku) pak nepochybně dosahuje intenzity trestného činu v obou případech.
36. Okresní soud zcela důvodně přistoupil k uložení souhrnného nepodmíněného trestu odnětí svobody obžalovanému XXX s ohledem na skutečnost, že se trestné činnosti dopustil před vyhlášením předchozího rozsudku, který je výše citován. V souladu s ustanovením § 43 odst. 2 tr. zákoníku nemohl okresní soud ukládat trest mírnější. Okresní soud správně přihlédl i k předchozímu odsouzení v České republice, přičemž s ohledem na dřívější odsouzení obžalovaného v Rumunsku lze též hovořit o jistých sklonech obžalovaného k násilné trestné činnosti.
37. Obžalovanému XXX byl ukládán trest v trestní sazbě od 3 do 10 let, přičemž polovina této trestní sazby činí 6, 5 roku. S ohledem na přitěžující okolnosti a spáchání více trestných činů bylo zcela na místě ukládat trest nad polovinou trestní sazby. Na druhé straně lze hovořit i o tom, že u jednoho z trestných činů se jednalo o pokus, a pokud jde o zvláště závažný zločin znásilnění, nejednalo se o nijak brutální formu, která by způsobem provedení vyžadovala větší represi ze strany státu. Uložený trest je co do své výměry poměrně důrazný, avšak nevymyká se zákonným kritériím. Lze říci, že byl uložen v zákonem odůvodněném segmentu trestní sazby, byť zřejmě v jeho horním přijatelném rámci. Krajský soud se domnívá, že zásah odvolacího soudu do výroku o trestu je potřebný pouze tehdy, pokud by se jednalo o významnější nepoměr mezi uloženým trestem a zákonnými hledisky, nikoliv v případě, kdy je na místě ukládat trest v určité části trestní sazby a krajský soud by jej mohl korigovat jen velmi mírně. V daném případě by krajský soud považoval za správnou výměru trestu nad polovinou trestní sazby. Uložený trest ve výměře osmi roků je z tohoto hlediska přijatelný.
38. S účinností od 1. 10. 2017 byla zákonem číslo 58/2017 Sb. provedena novelizace trestního zákoníku mimo jiné též ustanovení § 56, který upravuje výkon trestu odnětí svobody v určitých typech věznic. Nově se zařazují pachatelé pouze do věznice s ostrahou nebo se zvýšenou ostrahou. Okresní soud zařadil obžalovaného XXX do věznice se zvýšenou ostrahou reagující na skutečnost, že mu byl uložen trest odnětí svobody na osm let, což umožňuje toto zařazení. Krajský soud považuje toto zařazení za nevhodné. Jedná se především o skutečnost, že trest již za sbíhající se trestné činy probíhal ve věznici s ostrahou a stávající trestná činnost přeci jen není

takového závažného charakteru, aby bylo nezbytné se domnívat, že obžalovaný by měl být zařazen do nejprísnějšiho typu věznice. V daném případě bylo na místě užít moderačního práva podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku a nepostupovat striktně formálně podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Z těchto důvodů byl k odvolání obžalovaného XXX zrušen napadený rozsudek toliko ve výroku týkajícím se tohoto obžalovaného o způsobu výkonu trestu odnětí svobody, přičemž bylo nově rozhodnuto o jeho zařazení pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou. Zcela důvodné bylo též uložení trestu vyhoštění z území České republiky. Krajský soud se odkazuje na zdůvodnění uložení tohoto trestu, které učinil okresní soud na straně 22 napadeného rozhodnutí.

39. V případě obžalovaného XXX dospěl krajský soud k závěru, že není zcela nezbytné uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Okresní soud uložil úhrnný trest odnětí svobody obžalovanému ve výměře dvou roků a osmi měsíců, tedy v podstatě ještě poměrně blízko spodní hranice trestní sazby, která činí dva roky. Vedle správně zmíněného odsouzení za dva trestné činy však okresní soud zdůvodňuje nezbytnost uložení nepodmíněného trestu skutečnostmi, které jsou znaky spáchaných trestných činů a obecně dovozovanou neúctou k právnímu řádu ČR a právům dotčených osob. Takové zdůvodnění nevyznívá zcela přesvědčivě. Je zřejmé, že se jednalo o situaci hraniční, zda lze ještě uložený trest podmíněně odložit či nikoliv. Jestliže byl ukládán okresním soudem trest ve výměře do tří let, pak bylo na místě provést zásadnější úvahu o možnosti podmíněného odkladu výkonu trestu.
40. Není sporu o tom, že se jednalo o typově velmi závažnou trestnou činnost a spáchání dvou trestných činů. Na druhou stranu, jak bylo již výše konstatováno, pokud jde o zvlášť závažný s tím odůvodněnou větší represí ze strany státu, jak již bylo konstatováno u obžalovaného XXX. V případě obžalovaného XXX je třeba přiznat předchozí řádný způsob života a také skutečnost, že jeho role byla do jisté míry odvislá od aktivity druhého obžalovaného. Nelze též odhlédnout od skutečnosti, že od spáchání skutku uplynuly již téměř tři roky, což nelze přičíst k tíži obžalovaného XXX. Není informací o tom, že by obžalovaný páchal další protiprávní jednání, naopak byl předložen důkaz o tom, že řádně pracuje. Obžalovaný projevil zájem odčinit následky své případné trestní odpovědnosti formou finanční reparace. Za těchto okolností dospěl soud k závěru, že ještě lze uložit trest odnětí svobody podmíněně odložený. V této souvislosti krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu, že jakýkoliv podmíněně odložený trest odnětí svobody je třeba vždy považovat za mírnější než nepodmíněný trest odnětí svobody, čímž osvětluje své úvahy a uložení vyšší výměry trestu odnětí svobody než v napadeném rozhodnutí. Krajský soud považoval za přílehavé uložení podmíněného trestu odnětí svobody v maximální možné výměře umožňující podmíněný odklad na maximální zkušební dobu. Trest je zpřísněn zvláštní podmínkou osvědčení spočívající v povinnosti uhradit během zkušební doby podle svých sil způsobenou škodu. Tato povinnost může zahrnovat i náhradu nemajetkové újmy ve vztahu k poškozené XXX, pokud o ní dojde k dohodě, či ji uloží soud v občanskoprávním řízení. Pokud jde o další tresty v podobě trestu zákazu činnosti a trestu vyhoštění, zde krajský soud považoval napadené rozhodnutí za zcela správné, a proto tyto výroky převzal do nového rozhodnutí o trestu.
41. Žádné pochybení ve vztahu k obžalovaným nebylo shledáno ve výroku o náhradě škody, kde byla uložena povinnost pouze obžalovanému XXX ve vztahu k jednomu z poškozených, pokud jde o poskytnutá plnění ze strany České kanceláře pojistitelů a je zřejmé, že obžalovaný svým protiprávním jednáním prvotním poškozeným škodu na majetku způsobil. Odpovědnost obžalovaného vyplývá z ustanovení § 2910 a následujících občanského zákoníku. Ve zbytku jsou další výroky zcela ve prospěch obou obžalovaných, neboť došlo k odkázání na občanskoprávní řízení.
42. Na okraj lze zmínit, že okresní soud mohl rozhodnout o požadavku poškozené XXX na náhradu nemajetkové újmy nejméně do určité výměry pozitivním způsobem. Okresní soud se zabýval spíše otázkou odborně prokázání následku, tedy náhradou nemajetkové újmy ve smyslu §

2958 občanského zákoníku, která se týká posuzování přetrvávajících následků v podobě náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění. Z návrhu poškozené je však zřejmé, že svůj požadavek odůvodňuje též charakterem a intenzitou jednání obžalovaných, které ji zasáhlo. Je tedy zřejmé, že poškozená především poukazuje na vznik nemajetkové újmy zásahem do jejích osobnostních práv. Náhrada nemajetkové újmy, resp. její rozsah, se v tomto případě opírá o ustanovení § 2956 a § 2957 občanského zákoníku a k určení výše této náhrady není nutné přibírat znalce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 25. července 2018

Mgr. Petr Žanda v. r.
předseda senátu